

Kaznovale so ga . . .

Spisal *Andrej Rapè.*

rševa hiša je stala na prijaznem gričku sredi vasi. Okolo nje je bilo vedno polno življenja, zakaj sedemletni Tinček in triletni Andrejček sta vedno rojila tam okolo. Tudi vaški otročaji so radi zahajali na hribček, posebno še pozimi, ko se je od tu tako lepo peljalo s sanmi v dolino.

Jutro je. Na vzhodni strani se je potegnil po nebesu svetel, rdečkast trak, čigar svetloba je barvala ozračje, vrh Srševe hiše — izza katere je navadno ob tem času prilezlo solnce — gozde in griče. Bledozlata svetloba je bila razlita po gorah, hribih in hišah.

Iz Srševe hiše se je v tem zgodnjem jutru slišalo bobnenje pinje, ki so jo gonili mati v kuhinji. Medli so na vse zgodaj.

Mali Andrejček je stal poleg njih in oprezno gledal na vrh, kjer se je nabirala smetana pri odprtini. Večkrat je hitro iztegnil ročico in vtaknil prstek v smetano ter ga sladkosnedno oblizal.

„Ne bodi no siten, Andrejček, sicer ne dobiš omedenega mleka“, ga svare mati!

In stal je Andrejček nekaj časa miren, pa mu je zopet ušel prstek k prepovedani odprtini. Izpozabil se je bil. E, kako pa je tudi rad lizal smetano!

Kmalu pa se je Andrejčku pridružil večji bratec Tinček, ki je bil ravno spisal nalogo za šolo. Oprezovala sta potem kar dva na sladko smetano.

Kadar so mati popravljali s prstom smetano, ki se je bila nabrala na vrhu pri odprtini, v pinjo nazaj, so potegnili s prstom sedaj temu, sedaj onemu malih nagajivcev preko ust. Oba sta imela že bele brke.

„Mleko se že dela, mama,“ je klical Tinček.

„Kmalu bo omedeno“, odgovore mati.

In res je bilo. Omedenega mleka so mati nalili potem v dve skledici ter dali obema. Sirovo maslo pa so oprali ter jeli devati v lonec, da ga skuhamo.

„Mama, ko bo skuhamo, nama namažete kruh s tropinami, kaj ne?“ prosi Tinček.

„Tlopinc, tlopinc — oj, doble“ je kričal Andrejček.

Toda še preden je bilo maslo kuhano, je moral Tinček v šolo. Rad bi bil doma ostal, zakaj kadar so mati medli, je mislil Tinček, da je domač praznik. Mati pa o tem kar nič niso hoteli slišati.

„Ali greš z mano, Andrejček?“ je vabil mlajšega bratca.

A ta se danes ni ganil iz kuhinje. Tinček je moral sam v šolo.

Mimo tistih, kot Metuzalem starih topov, ki stojita pred grajskim vrtom, je vedno brzo stekel, zakaj bal se je ondi gosi in psov, ki so po navadi tod pohajali. Danes pa ni tek. Psa ni bilo nobenega, gosi tudi nobene. A bila sta ondi dva pava, lepa pava. Repe sta bila razprostrla in

veličastno stopala pod topoli. Ej, lepa sta bila, da nikoli tega. Solnčni žarki so se jima lovili v krasnem perju, da se je isknilo. Tinčku so se odprle oči na široko. Poželjenje po teh lepih peresih se mu je jasno čitalo v njih in na obrazu. Obstal je.

„Kaj, ko bi onemu stopil na rep, da dobim perje?“ zamrmra skrivnostno.

Poizkusi, a zaman!

„Pa ti bom, pa ti bom! Enkrat ti stopim na rep! Ali misliš, pav, da ti ne bom? Boš videl! In ves rep ti bom izdrl, pa ga ponesem domov. In dal bom pero za klobuk in bom velik. Le malo še počakaj! Kmalu zrastem in takrat ti stopim na rep!“

Tako modrovaje je stopal mimo topolov počasi kot nikdar prej. V srcu je sklenil, da mora dobiti pavov rep, naj velja, kar hoče.

V stolpu je udarila ura. Stekel je Tinček, da ne zamudi. Pustimo ga v šoli in pogledjmo, kaj dela njegov bratec Andrejček!

Mati so mu namazali velik kos kruha s tropinami. Aj, to je jedel! Pa v kuhinji potem ni imel več obstanka, saj je bil živ kot srebro. Tudi mati so mu veleli, naj sedaj ne dela več napotja po kuhinji.

S polnim založajem v ustih jo krene pred hišo. Odtod koraka proti gradu, tu pa jo je izkupil . . .

V grajskem ribniku so se kopale gosi. Prijetno so se igrale v hladnih valovih, pozlačenih v jutranjem solncu.

Andrejček pride do ribnika. Nekoliko časa postoji, potem pa jo krene na odprt grajski vrt. Ondi je bil vrtnar Jošt ravno zasadil nekaj novih cvetic. Andrejček gleda in gleda. Silno lepe cvetice so! Rad bi jih imel. Izruje tedaj eno, potem še eno in še in še. V tem pa ga zagleda Jošt. Poruval mu je Andrejček, seveda ne iz zlobnosti, njegove ljubljenske. Aj, kako se je zato ujezil! Oči so mu zagorele. Nosnici sta se mu napeli kakor zbesnelemu volu. Kar pihal je. Vendar pa Andrejček ni bil tepen. Ustrašil pa se je hudega Jošta le.

„To lepe!“ je jecal in nedolžno zrl v vrtnarja.

„Dal ti bom lepe“, je zamrmral Jošt pa mu vzel cvetice, ga napodil z vrta ter iznova posadil nežne gojenke.

Andrejčku so se posvetile solze v očeh. Potaknil je kos med zobe pa jo mahnil proti ribniku nazaj. Tam pa jo je naletel.

Gosi so se vračale po vrsti kakor bi šle v boj iz kopališča. Ena ugleda kos kruha v Andrejčkovih rokah in takoj jo krene sikaje proti njemu. Še ena! Cela vrsta mu gre naproti.

Kakor pribit obstane Andrejček. Malo srčece mu kar zastane. Ena izmed gosi mu namerja vzeti kruh, namazan s tropinami, a druga mu sili pod noge. Založaj kruha mu odpade iz ust. Tam v kotu oči se posveti in kot jagoda debele solze se mu udero po licu. Usta pa kažejo celo vrsto kot redkev belih zobčkov. A gosi se za vse to ne zmenijo. Kruh jim je všeč, kruh. Že sega ena po njem, že prijemlje druga Andrejčka za nogo. Andrejček ne more z mesta. Kot pribit stoji in se ne gane. Slednjič se mu izvije iz prsi silen krik. Jošt zasliši krik in meneč, da je Sršev padel v ribnik, skoči hitro tja in tu ugleda prizor, kakršnega vidite na sliki. Seveda se je Jošt nasmejal in malemu nagajivcu privoščil, da so ga kaznovale namesto njega gosi, vendar pa ga je naposled rešil sitnega položaja, mu potisnil kruh, ki mu ga je bila vzela gos, v roko in zapodil nagajive in sikajoče gosi.

Večkrat je pozneje Tinček spravljal Andrejčka, naj gre z njim po pavja peresa h gradu, pa ni ga spravil nikdar. Tinček pa doslej tudi še ni stopil pavu na rep.

Kdaj, kako in če se mu to sploh posreči, pa vam sporočim, mladi prijatelji.

Ponoči.

*Upihnem luč in ležem spat,
in pride sen do mojih vrat,
zbudi me in mi luč prižge,
zasije v žaru bajnem vse.*

*Nad mano zrašte beli grad
ponosnih upov, tihih nad,
nevidna roka mi dobrot
nasiplje na življenja pot.*

E. Gangl.

